

[Statsministeren]

de, at hvis man havde bare noget som helst talent for dette at forstå ords betydning, så skulle man ligesom være ovre den diskussion, men hr. Ib Christensen rejste igen spørgsmålet om en union og spurgte: Hvordan kan man både være modstander af en union og for et snævrere samarbejde i EF? Det må da være selvmodsiggende.

Dertil er at sige, at går man ind i et samarbejde, så er det klart, at det indeholder visse forpligtelser. Man bøjer sig mod hinanden, og i EF bøjer man sig imod hinanden efter princippet, at man igen og igen prøver på at blive enig. I næsten alle tilfælde bøjer man sig imod hinanden, for det er samarbejdets vilkår, og så bliver man enig. Men vi fastholder, at skulle der være et problem, der er af vital interesse for os, så vil vi have lov til at nedlægge veto. Det er en ret, som vi kan benytte os af, og en ret, som vi ønsker at fastholde.

Deri ligger altså som punkt 1, at vi kan godt gå ind for en union, men vi kan ikke gå ind for en union, der er vidtgående i integrationen. Vi vil ikke have en egentlig sammen-smeltning i noget, der blot tilnærmelsesvis ligner det, som man har i – nå ja, jeg kunne sige Sovjetunionen eller USA. Det var nu mest USA, jeg tænkte på, men udenrigsministerens bemærkninger før fik mig til lige at tage Sovjetunionen med.

Vi regner med, at den historie, som Europas lande har, medfører, at så vidtgående integration skal man slet ikke have i Europa, og Danmark og det danske socialdemokrati ønsker ikke at gå så vidt. Men vi vil samarbejde, og der kan godt være flere opgaver, som det kan være rigtigt at gå ind i ét snævert samarbejde om, fordi problemerne nu engang hænger sammen.

Der er altså ikke en selvmodsiggelse i det, medmindre man vil sige, at det også er en selvmodsiggelse, at en fodboldklub melder sig ind i Den jyske Boldspilunion for at fremme sine fælles interesser. På den måde er det, samarbejdet og unionstanken skal forstås. Socialdemokratiet er imod en egentlig europæisk politisk union, men vi er ikke imod det samarbejde, som i almindelighed er ved at blive opbygget i De europæiske Fællesskaber.

Hr. Poul Schlüter sagde, at der skulle en helt ny og en hård politik til. Jeg lyttede interesseret til hr. Poul Schlüters indlæg, og der

var naturligvis lidt anvisninger, men de var temmelig befrieede for tal og kendsgerninger. Det er der måske ikke noget at sige til, for ét er at stå og sige til befolkningen, at nu skal der blod, sved og tårer til, et andet er at fortælle, hvad det så konkret er. Det kneb det lidt med, og det skal jeg ikke kritisere, for det er vel sådan, at man, når man taler i almindelige vendinger, altid kan markere sig stærkere, end når man skal til at vise konkret, hvordan løsningerne på de aktuelle økonomiske problemer er.

Hr. Poul Schlüter sagde også, at dannelsen af denne socialdemokratisk/venstre regering medførte, at man ødelagde mulighederne for en samlet borgerlig indflydelse. Ja, det er egentlig rigtigt. Sådan er det også, skal vi sige til den anden side i salen. Når socialdemokratiet går ind i et samarbejde med venstre, kan det naturligvis ikke løbe efter, hvad man måtte finde ud af på det yderste venstre. Sådan er det jo altså også for partiet venstre, når det går ind i et samarbejde med socialdemokratiet. Så kan man heller ikke sådan uden videre løbe efter, hvad fremskridtspartiet eller andre partier på den side måtte mene om tingene. Det er jo vilkårene for samarbejde over midten i dansk politi, ellers er der ikke noget samarbejde over midten.

Nu er det heller ikke sådan, at hr. Poul Schlüter egentlig og principielt synes, det er forkert. Han synes bare, det er forkert, at de konservative ikke er kommet med i denne regering. Så havde det ikke gjort noget, hr. Poul Schlüter, at fremskridtspartiet var sat udenfor, at kristeligt folkeparti var sat udenfor, at centrum-demokraterne var sat udenfor, eller hvad man nu vil kalde det.

Men ikke desto mindre mener jeg – og i hvert fald er det et ønske hos regeringen – at selv om vi har dannet en regering, som går hen over midten i dansk politik, så er det ikke anderledes, end at vi meget gerne også vil samarbejde med andre partier. Det kunne for så vidt være socialistisk folkeparti på den ene side, og det kunne være de radikale og de konservative og kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne på den anden side. Man kan sige, det ikke er nok, det ikke er lykkedes i tilstrækkeligt omfang, men det er dog lykkedes i ganske store sager. Vi så ved de afstemninger, som fandt sted her i går, at der var store og vigtige sager, der blev vedtaget med tilslutning af og efter forhandlinger